

mod en eller anden bestemt Samfundsklasse, en bestemt Omgangs-Jargon, en bestemt Dannelsesretnings Skævheder.

Deres Arbejder hviler, med andre Ord, ikke paa Maximer, men saa meget fuldstændigere paa Principer.

Kvinden synes særlig forudbestemt til denne Frihed; blot hun ikke svigter den.

Hvad Livet fordrer af hende er altid først dette: at hun skal være Kvinde.

Af Manden fordrer det først, inden det offentlig gider befatte sig med ham, at han skal være Whig eller Tory, Realist eller Idealist, deduktiv eller induktiv, høj Kirkelig eller lav Kirkelig, Optimist eller Pessimist, konfessionel eller Kritiker; til et selvstændigere, sagrigtigere, mandigere Standpunkt i noget som helst Spørgsmaal maa han næsten altid bane sig Vej gennem møjsommelige Abstraktioner fra sit sædvanlige daglige Jeg.

Derfor bliver den mandlige Stil saa ofte enten tung eller forceret livlig; hvorimod en begavet Kvindes Stil overalt er naturlig og fuld af Oprigtighedens Ynde.

»En god Samvittighed er et dagligt Gæstebud,« siger et af de alvorligste Ordsprog, vi eje.

Man kunde af dette aflede et andet, lettere, men lige saa sandt Ordsprog.

»At faa Lov at være sig selv er et dagligt Gæstebud.«

De tvende Kvinder, her er Tale om, have nu som sagt benyttet sig af dette fortrinsvis kvindelige Prærogativ paa indbyrdes højst forskellige Maader. De har begge to brugt det lige frit og lige oprigtigt. Men den ene af dem har haft et andet Udgangspunkt for hele sin Forfattervirksomhed end den anden.

George Eliot er aabenbart gaaet ud fra den Overbevisning, at Individet — ligegyldig med hvilke Naturanlæg, Geniets eller den jævnt begavedes — aldrig kan blive Menneske, ja aldrig engang i nogen enkelt Henseende blive Menneske uden Samfundet.

Fra den første til den sidste af hendes ikke mange men hver for sig epokegjørende Romaner finder man, at hun paa det mest omhyggelige har fremstillet sine Personer som udviklende sig i Overensstemmelse med eller i Strid med deres rette, personlige Bestemmelse aldeles i samme Mon som de